

че са отдава на сын-атъ, както на помладъ и погорѣши на отмищеніе, нежели на отец-атъ, вѣше же тѣкава. Говореша, че Хрѣстосъ както са воплотилъ, пріелъ на дѣша-та само растителнѣ-тѣ и чѣвствителнѣ-тѣ часть, вмѣсто же умна часть было слово-то Божіе, и че Божество-то сострадало и сѣмирало съ тѣло-то. Даваше же и степени на лицата на свата Троица; Дѣх-атъ именѣваше просто великъ, Сын-атъ повеликъ, а Отец-атъ найвеликъ. А ученици-те Аполлінаріевы са именѣваха двочастници; зашо-то исповѣдѣваха двѣ части въ Хрѣста, тѣло и дѣша безъ умъ. Отъ тѣа Аполлинарїи, отец-атъ, когато Івліанъ възбрани ученіе-то на Еллински-те уроци, приправи книги-те Мойсеевы, и много дрѣгы на вѣтхо-то писаніе въ стиховы на ироническы мѣрки, отъ кои-то съществѣва Псалтир-атъ; а сын-атъ приправи бвангеліе-то, и апостолскы-те догматы, въ образъ на разговори, споретъ подражаніе-то на Платона.

Глава 47.

За вторый-атъ Константинопольскій вселенскій соборъ.

Къто са крѣсти Теодосій, Римскій самодержецъ, пожела да распространи православнѣ-тѣ вѣрѣ, и да истреби сѣкѣ ересь, и въ державѣ-тѣ мѣ да са чѣе само православна-та вѣра, заповѣда, кои да са именѣватъ православни, а кои еретици; и понеже тогава са распрасноваше ересь-тѣ